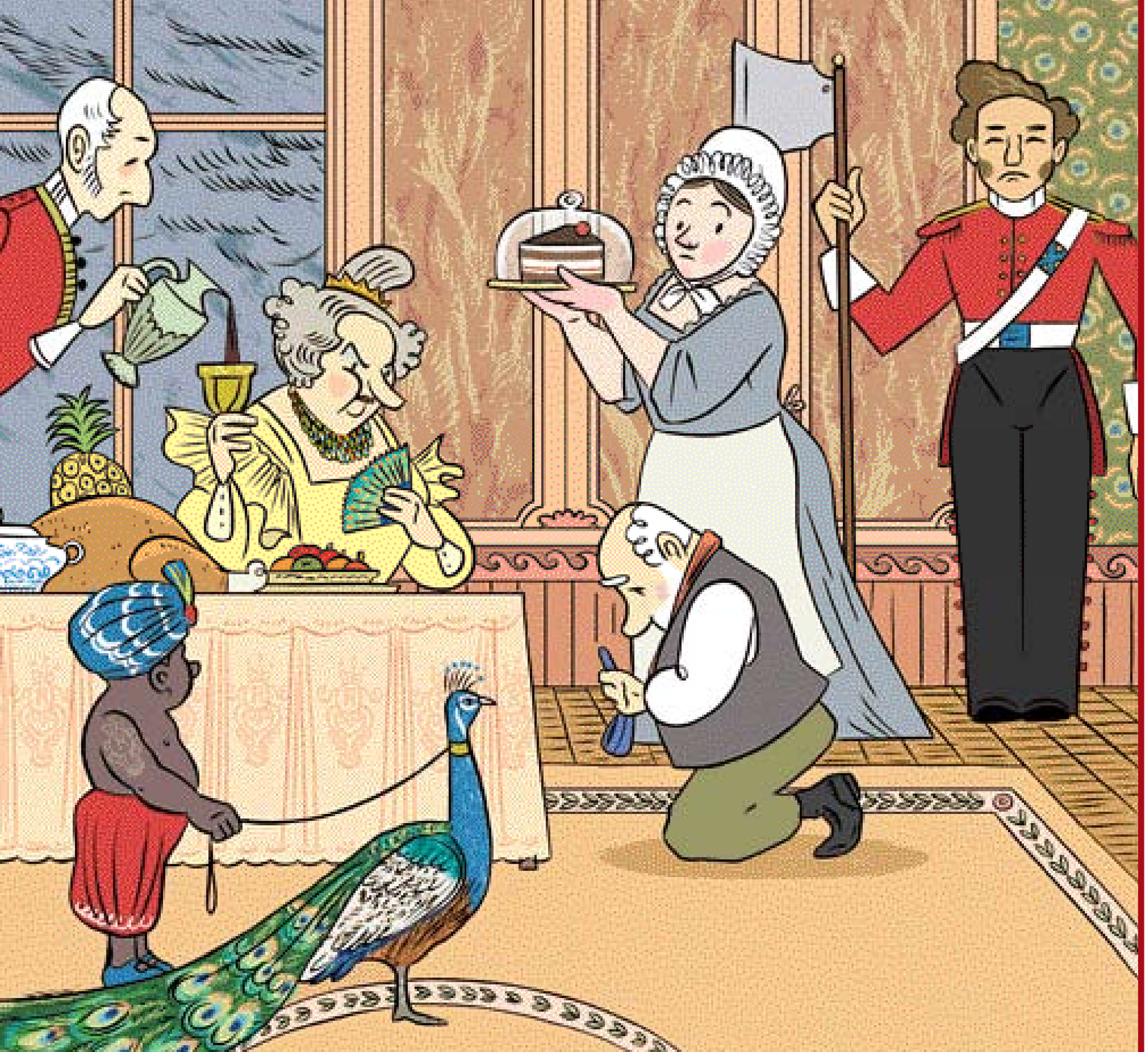

בָּאַרְמוֹן יוֹשֶׁבֶת הַזְּקֵנָה שֶׁלּוֹ
אֶל שֻׁלְחָן עָרוּךְ כְּיַד הַמֶּלֶךְ,
לְרִשּׁוּתָהּ שָׂרִים וְרוֹזְנֵי־אָרֶץ
מַגִּישִׁים לָהּ יַיִן וּמְרַקַּחַת,
הִיא שׁוֹתָה וְנוֹגֶסֶת לְקִנּוּחַ,
מִסְּבִיבָהּ שׁוֹמְרֵי־רֹאשׁ זְעוּפֵי סֵבֶר,
עַל כְּתֵפָם גַּרְזְנִים חַדֵּי־לַהַב.
רַק רָאָה הַזָּקֵן – נִתְקַף פַּחַד;
קַד וּלְרַגְלָהּ הִשְׁתַּטֵּחַ;
"הַשָּׁלוֹם לָךְ, מַלְכָּה רַבַּת־כּוֹחַ?!
נוּ, כְּבָר נָחָה דַּעָתֵךְ, מֵרָצָה אַתְּ?"
הַזְּקֵנָה אַף מַבָּט לֹא נָתְנָה בּוֹ,
רַק רָמְזָה לְסַלְקוֹ מִלְּפָנֶיהָ.
מִהֲרוּ הַשָּׂרִים, רוֹזְנֵי־אָרֶץ,
תָּפְסוּ בְּצַוָּארוֹ וַהֲדָפוּהוּ,
וּבַפֶּתַח הַשּׁוֹמְרִים אוֹתוֹ הִקִּיפוּ,
וְכִמְעַט אֶת רֹאשׁוֹ עָרְפוּ הֵם.
וְהָעָם רַק לָעַג וְצָחַק לוֹ:
"כָּךְ יָאֶה לְךָ, זָקֵן עַם־הָאָרֶץ!
דַּע מְקוֹמְךָ, וְעוֹד לֶקַח נוֹסָף:
לְאָן לֹא לִתְחֹב אֶת הָאַף!"